

Arrest

nr. 65 589 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. ROEBBEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 februari 2011 en dient een asielaanvraag in op 28 februari 2011.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 21 april 2011.

Op 10 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Servisch staatsburger te zijn, van Roma origine en afkomstig uit Luzane (Servië). Op 9 augustus 2003 werd de hele familie H. (...) te Luzane aangevallen door zes Serviërs, waaronder Z.S.

(...), B.V. (...), R.M. (...), M.M. (...) en Z.M. (...). Uw familie contacteerde daarop de Servische politie (SUP) van Aleksinac, maar deze kwam pas één uur na de feiten ter plaatse. De politie nam jullie verklaringen af, maar verrichtte geen arrestaties, omdat ze, volgens u, bevriend waren met de daders en, in het bijzonder, met Z.S. (...). Er kwam wel een proces voor de rechtbank van Aleksinac, maar de daders werden uiteindelijk vrijgesproken.

Omwille van bovenstaande problemen besliste de hele familie H. (...) in augustus 2003 te verhuizen naar Lipar (Servië). Aldaar woonde u met uw gezin te (...), en nadien, toen de eigenaar het huis wou verkopen, te (...). U kende er tot 2008 geen problemen en werkte er ondermeer als seizoensarbeider op Servische boerderijen. Twee jaar geleden kregen jullie opnieuw problemen toen jullie verschillende oproepingsbrieven ontvingen voor de rechtszaak tegen bovenstaande belagers uit Luzane. De Serviërs in Lipar wilden jullie niet meer. U mocht er niet langer werken en verzamelde nadien – om uw kinderen te voeden en naar school te sturen – plastic en ijzer op de vuilnisbelt. De Serviërs beledigden jullie, gooiden met stenen naar jullie huis en beschuldigden jullie van stelen. U ging hiervoor verschillende keren naar de Servische politie (SUP) in Kula, maar daar wilde men u niet helpen. Net voor Nieuwjaar 2011 was u op de vuilnisbelt toen uw vrouw, M.D. (...) (OV-nummer: 6.774.466), thuis werd aangevallen door drie onbekende Serviërs. Ze vroegen geld en toen ze zei dat ze er geen had, probeerden ze haar te verkrachten. Uw vrouw wist evenwel te ontkomen. Nadien contacteerde u de voorzitter van het dorp, een zekere R. (...). Hij zei dat hij u enkel een brief kon geven om mee naar de Servische politie (SUP) te gaan en vroeg ook waarom jullie naar Lipar waren gekomen. Omdat u in angst leefde en bang was van de Serviërs, vertrok u op 26 februari 2011 vanuit Novi Sad (Servië) naar België. Hier kwam u aan op 27 februari 2011. 's Anderendaags, op 28 februari 2011, vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw Servisch paspoort neer, uitgereikt op 29 september 2010 te Sombor (Servië); uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs, beide afgegeven op 14 september 2010; uw rijbewijs, afgegeven op 14 augustus 2006; alsook een krantenartikel, inclusief vertaling naar het Nederlands, betreffende de bovenvermelde problemen in Luzane.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat er in hoofde van uw persoon actueel een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat ten gevolge van de door u aangehaalde problemen op 9 augustus 2003. Zo kende u na uw verhuis naar Lipar geen problemen meer met uw belagers uit Luzane (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, p. 16) en blijkt uit uw verklaringen dat de Servische autoriteiten effectief optraden naar aanleiding van de feiten van augustus 2003. De politie van Aleksinac kwam naar uw huis en toen jullie verklaringen aflegden, werden deze genoteerd (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 8-9; 14-15). Daarenboven werden jullie te Lipar meerdere keren door de rechtbank van Aleksinac opgeroepen, maar daagde u niet steeds op tijdens de zittingen omwille van financiële redenen (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, p. 15). Gelet op het voorgaande blijkt dat de Servische autoriteiten met het onderzoek bezig waren/zijn en dat u zich als Roma, bij problemen met Servische burgers, kon richten tot de Servische autoriteiten. Uw bewering dat de politie u en uw familie beledigde en niet wilde helpen (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 13-14), wordt onderbouwd door de informatie in het krantenartikel dat u neerlegde, alsook door een gelijkaardig artikel van het European Roma Rights Center (ERRC). Niettemin blijkt uit deze artikels ook dat het gaat om wangedrag van twee individuele politieagenten en dat u in uw klacht effectief bijgestaan werd door verschillende organisaties, waaronder het Humanitarian Law Center (HLC) en het Minority Rights Center (MRC). Dit alles noopt ons er toe te besluiten dat u en uw familie weldegelijk geholpen werden. Mocht dit om gelijk welke reden alsnog niet het geval geweest zijn, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (cfr. infra), blijkt dat de situatie in Servië sinds 2003 aanzienlijk verbeterd is en dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma op heden weldegelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Bovendien garanderen de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Deze informatie wordt eveneens bevestigd door informatie van het ERRC. Daaruit blijkt duidelijk dat discriminatie tegen Roma bestraft wordt door Servische rechtbanken.

Wat betreft de pesterijen waarvan u en uw gezin vanaf 2008 te Lipar het slachtoffer waren dient vooreerst vermeld te worden dat het gaat om verbale beledigingen en kleine incidenten met een discriminatorisch karakter, die niet dermate ernstig en systematisch kunnen worden genoemd (cfr. infra) dat zij gelijk gesteld kunnen worden met vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien kan er serieus getwijfeld worden aan de ernst en geloofwaardigheid van al deze feiten daar noch u, noch uw vrouw wisten aan te geven welke Serviërs nu juist de daders waren (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, pp. 16-17; Gehoorverslag CGVS, Partner, 21 april 2011, pp. 7-9). Voorts bestaan er tussen de verklaringen van u en vrouw tegenstrijdigheden betreffende het al dan niet informeren van de politie. Zo vertelde uw vrouw dat u niet naar de politie ging en enkel naar de dorpssecretaris, R.R. (...) (Gehoorverslag CGVS, Partner, 21 april 2011, p. 8), terwijl u stelde enkele keren naar de politie te zijn geweest. (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, pp. 18-19). De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt verder ook ondermijnd daar u geen van bovenstaande klachten – bij de politie en bij R.R. (...) – concreet wist te staven, en dit terwijl u aangaf verschillende documenten te hebben ontvangen (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, p. 19). Deze wenste u dan weer niet aan het dossier toe te voegen daar uw familie in Lipar niet over de nodige middelen beschikt om ze op te sturen (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, p. 19).

Tot slot dient er in dit opzicht nog opgemerkt te worden dat, wat er ook van bovenstaande problemen zij, u op geen enkele manier aannemelijk wist te maken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uw bewering dat de Servische politie (SUP) en de dorpsvoorzitter R. (...) u niet wilde helpen omdat ze Roma haten en liever hadden dat u elders ging (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, pp. 18-19), verandert hier niets aan, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u op zich nooit problemen kende met de Servische autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, p. 20). Daarenboven strookt bovenstaande bewering allesbehalve met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt vooreerst dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid, die stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Verder worden er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat, hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OVSE (Organisatie voor veiligheid en Samenwerking in Europa) Missie in Servië”. Onder impuls van de OVSE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Aangaande uw verklaringen dat de Servische politie uw klachten niet behandelde (Gehoorverslag CGVS, 21 april 2011, p. 19), kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er in Servië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor minderheden – om eventueel machtsmisbruik door de politie of politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse

Zaken, in samenwerking met de OVSE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat de door u aangehaalde discriminatie op de arbeidsmarkt en met betrekking tot huisvesting betreft, kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze discriminatie heeft geleid tot vervolging. Zo blijkt onder andere uit uw verklaringen dat toen de eigenaar jullie huis te (...) (Lipar) wilde verkopen, jullie probleemloos verhuisden naar een ander adres, te (...) (Lipar), en dat jullie daar een huis huurden van een oude Servische dame, M.S. (...) (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, p. 3). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u - weliswaar in de informele sector - lang als seizoensarbeider werkzaam was en dat u tot aan uw vertrek naar België ijzer en karton inzamelde om uw kinderen naar school te sturen (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 8; 16). U kreeg ook een kinderbijslag van 40 euro en was ingeschreven in het arbeidsbureau van Lipar (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 9-10). Dat de Serviërs u daar niet wilden helpen omwille van uw afkomst is echter weinig geloofwaardig (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 9-10), ondermeer door de tegenstrijdige verklaringen van u en uw vrouw aangaande het al dan niet bezitten van een arbeidsboekje. Zo verklaarde u er geen gehad te hebben (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, p. 9), terwijl uw vrouw verklaarde dat u er wel één bezat (Gehoorslag CGVS, Partner, 21 april 2011, p. 5). Verder kan in dit verband nog worden opgemerkt dat, hoewel Roma in Servië vaak te kampen hebben met economische problemen of achterstelling op het vlak van arbeid en huisvesting, deze situatie doorgaans het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Ook de algemene economische malaise in Servië speelt bijvoorbeeld een rol. Hierbij dient ook nog benadrukt worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Gelet op het voorgaande kan in hoofde van uw persoon niet van dergelijke systematische discriminatoire behandeling gesproken worden. Dit blijkt verder ook nog uit het feit dat u en uw gezin toegang hadden tot de Servische gezondheidszorg – uw jongste kinderen werden in het ziekenhuis van Vrbas geboren en uw vrouw gaf aan in Servië over gezondheidsboekjes te beschikken (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, p. 6) (Gehoorslag CGVS, Partner, 21 april 2011, pp. 4-5) – en uit het feit dat uw kinderen te Lipar naar de Servische school gingen (Gehoorslag CGVS, 21 april 2011, pp. 8; 10).

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-Generaal blijkt dat de Servische overheid anno 2011 zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar actuele beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten,

bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarenboven blijken de door u aangehaalde problemen van louter lokale aard te zijn. U verklaarde dat u de laatste jaren uitsluitend te Lipar problemen had en dat u, met uitzondering van de problemen in 2003 te Luzane, nooit met iemand anders problemen kende (Gehoорverslag CGVS, 21 april 2011, pp. 16; 20-21). Tevens wist u niet aan te tonen dat u zich niet elders in Servië kon vestigen om de problemen die u te Lipar kende, te vermijden. U verklaarde dat u dit niet kon omdat alle Serviërs Roma haten, omdat ze u geen zouden willen verhuren en omdat u schrik heeft de personen met wie u in Luzane en Lipar problemen had opnieuw tegen te komen (Gehoорverslag CGVS, 21 april 2011, pp. 20-21). Dit zijn echter blote beweringen die niet op objectieve gegevens gestoeld zijn. Bijgevolg blijken er op heden dan ook geen afdoende redenen te bestaan waarom u en uw gezin zich niet elders in Servië zouden kunnen vestigen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen uw identiteit en nationaliteit, en beschrijven louter de problemen die de familie H.(...) op 9 augustus 2003 te Luzane kende. Deze staan niet ter discussie en worden in deze beslissing niet betwist.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, M.D. (...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), poogt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelt hij vooreerst dat hij zich inderdaad tot de Servische autoriteiten heeft gericht maar dat deze hem en zijn familie geen bescherming konden bieden tijdens het onderzoek zodat zij dienden te vluchten aangezien verzoeker en zijn familie geheel op zichzelf waren aangewezen. Vervolgens stelt verzoeker dat de pesterijen waarvan hij en zijn familie het slachtoffer waren ernstig dienen te worden genomen en dat, gelet op het feit dat verzoeker en zijn familie reeds van 2 verschillende plaatsen zijn moeten vluchten, de Commissaris-generaal onterecht stelt dat zij zich elders in Servië zouden kunnen vestigen. Daarnaast stelt verzoeker dat er weliswaar in Servië een wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie aanpakt doch dit staat in schril contrast met de realiteit ter plaatse. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij in de praktijk helemaal geen beroep kan doen op de lokale autoriteiten en dat hij tot een minderheidsgroep behoort die nog steeds zwaar onderdrukt wordt in Servië. Tenslotte stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote in een onleefbare situatie werden geplaatst en dat hij nergens werk vindt en dat hij derhalve aangewezen is op stelen bij gebreke aan een opvangsysteem. Verzoeker meent dus dat hij wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor zijn leven en

vrijheid hetgeen volgens hem voldoende blijkt uit het feitenrelaas. Verzoeker houdt voor dat hij aan alle criteria van de Conventie van Genève voldoet om erkend te worden als vluchteling en dat hij alleszins minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in het algemeen geboden wordt wanneer *in casu* de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit de veelheid van bronnen toegevoegd aan het administratief dossier en wat door verzoeker *in se* ook niet wordt betwist. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie die de verwerende partij aan het administratief dossier heeft gevoegd, blijkt dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische Justitie. Bovendien garanderen de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal op 21 april 2011 blijkt dat verzoeker verklaarde dat de politie van Aleksinac naar aanleiding van de door hem aangehaalde problemen, naar verzoekers huis kwam en er zijn verklaringen noteerde. Verzoeker verklaarde verder dat naar aanleiding van deze klacht hij verscheidene keren werd opgeroepen voor de rechtbank van Aleksinac, dat het proces nog steeds lopende is en dat er volgens verzoeker nog geen uitspraak is gedaan. Ook blijkt uit dit gehoorverslag dat verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn problemen in Lipar eveneens klacht te hebben ingediend bij de politie en dat hij van deze klacht papieren heeft gekregen. De Raad stelt vast dat uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker klacht kon gaan indienen bij de Servische politie, dat deze

klacht werd genoteerd, dat de Servische autoriteiten vervolgens met het onderzoek bezig zijn en dat verzoeker als Roma, bij problemen met Servische burgers, zich aldus kon richten tot de Servische autoriteiten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich inderdaad tot de Servische autoriteiten heeft gericht maar dat deze hem en zijn familie geen bescherming konden bieden tijdens het onderzoek zodat ze noodgedwongen dienden te vluchten, herhaalt de Raad dat de bescherming die de nationale overheid biedt weliswaar daadwerkelijk moet zijn, maar dat zij echter niet absoluut hoeft te zijn. De nationale overheid dient geen bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er in zijn hoofde nog steeds een vrees voor zijn leven in de zin van het vluchtelingenverdrag is gelet op het feit dat het Commissariaat-generaal zelf erkent dat in bepaalde individuele gevallen de politie niet optreedt, merkt de Raad op dat uit de informatie die werd gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de Servische politie steeds beter functioneert dankzij de implementatie van de politiewet van 2005. Voorts blijkt uit deze informatie dat, aangezien wangedrag van politieagenten in Servië niet zomaar wordt gedoogd, er meerdere mechanismen bestaan om eventueel machtsmisbruik of wangedrag door de politie aan te klagen. Deze mechanismen zijn ook toegankelijk voor minderheden zoals de Roma waartoe verzoeker behoort. In 2008 werden er initiatieven ingevoerd voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie. Er werd onder meer een regelgeving omtrent de klachtenprocedure opgemaakt en er werden informatiebrochures opgesteld en verdeeld onder de bevolking over de werkwijze die dient gevolgd te worden om een klacht tegen een politieagent in te dienen. Door deze initiatieven is er nu een intern controleorgaan bij de politie dat disciplinaire maatregelen neemt ten aanzien van politieagenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en dat zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Buiten dit intern controleorgaan van de politie bestaat er ook een intern klachtenorgaan bij het Kabinet van het ministerie van Binnenlandse Zaken en tenslotte kan men ook terecht bij de ombudsman, wiens mandaat erin bestaat de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot het besluit is gekomen dat er door de Servische overheid redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en dat de Servische autoriteiten in casu aan verzoeker een voldoende bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hebben geboden.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de overige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich louter tot de blote bewering dat er in Servië een wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie aanpakt maar dat hij in de praktijk geen beroep kan doen op de lokale autoriteiten. Verzoeker stelt verder dat er weliswaar geen sprake is van een onmiddellijke vervolging van verzoeker en zijn gezin maar dat ze wel degelijk in een onleefbare situatie werden geplaatst aangezien verzoeker geen werk vindt en hij derhalve aangewezen is op het stelen zodat hij uiteindelijk wel vervolgd zal worden. Verzoeker vervolgt dat gelet op wat hem en zijn gezin is overkomen zij minstens een ernstig risico op schade lopen en dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zij zich elders in Servië zouden kunnen vestigen. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van zijn eigen verklaringen en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder evenwel zelf concrete feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt zouden kunnen weerleggen. Evenmin brengt verzoeker feiten of elementen aan die zouden kunnen aantonen dat de informatie van het administratief dossier, waarop de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd, onjuist, onvolledig of achterhaald zou zijn.

Bovendien benadrukt de Raad dat uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat hoewel de Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, de Servische autoriteiten bereid zijn om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van

individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden. Overigens verklaarde verzoeker uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (gehoor verzoeker, p. 20). De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde kritiek en beweringen vermogen geenszins aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad stelt vast dat de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing aangaande verzoekers voorgehouden problemen in Servië en aangaande de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Servië steun vindt in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift zodat deze motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. De motivering betreffende de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in onderhavig verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET